

Sudca Patrik Števík: Problém “našich ľudí” mizne - stáva sa normou

- CZ24 News | 9. srpna 2022

SLOVENSKO: Sudca Okresného súdu Bratislava JUDr. Patrik Števík vo svojom článku poukazuje na paradigmu schopnosti ako prirodzenú súčasť demokratického a právneho štátu. Pripomína, že paradoxne aj mnohým totalitným režimom záležalo na tom, aby štát fungoval a preto rozmer odbornosti nazerali úplne.

Problém “našich ľudí” mizne - stáva sa normou

“V zmysle elementárnej logiky ako aj odbornej literatúry rozoznávame korupciu v užšom zmysle slova a korupciu v širšom význame. Nie každé korupčné správanie je teda možné vtesnať do skutkových podstat trestného činu korupcie, čo ho však nezabavuje nemorálnosti a korupčnosti”

Ontologický zlom v dejinách ľudstva v podobe antického Grécka a neskôr Ríma obohatil európsky kultúrny priestor o inštitúty demokracie a právneho štátu. Ich neoddeliteľnou súčasťou sa stala *paradigma schopnosti*. Ide o princíp, na základe ktorého o presadení sa človeka v spoločnosti rozhoduje výlučne jeho odborná a morálna schopnosť. Iba takáto schopnosť by mala byť rozhodujúca pri obsadzovaní jednotlivých funkcií, iba táto schopnosť by mala byť smerodajná pri riadení štátu.

Z pochopiteľných dôvodov je paradigma schopnosti nepoužiteľná v totalitných režimoch, v ktorých funkcie obsadzujú režimovo a ideologicky spriaznení ľudia. Z poznania histórie sa ale dozvedáme, že aj mnohým totalitným režimom záležalo na tom, aby štát fungoval a preto rozmer odbornosti nazerali úplne.

Ako sme na tom v Slovenskej republike v roku 2022?

Pred poslednými parlamentnými voľbami sme boli zo strany vtedy opozičných strán bombardovaní sľubom, že keď budú pri moci, inštitút “našich ľudí” zanikne. Že obsadzovanie funkcií a pozícií bude len o odbornosti a morálke. Voliči rozhodli, že parlamentné voľby vyhrali dovtedy opozičné sily.

Na prekvapenie, po dva a pol roku, problém “našich ľudí” skutočne zo spoločenského života mizne. “Naši ľudia” však nie sú na ústupe preto, že by ich nová vládna garnitúra heroickým spôsobom vytlačila zo spoločenského života. Deje sa tak preto, lebo noví mocipáni urobili z “našich ľudí” normu.

Ak sa minulé vlády praktiky “našich ľudí” snažili skrývať a popierať, tá súčasná z nich robí neskrytú normu. Z hľadiska demokracie a právneho štátu ide o tak závažné konanie, že útočí priamo na ich podstatu. Ak nerozhoduje v spoločnosti paradigma schopnosti a modus operandi správneho výberu, potom neexistuje rovnosť pracovných príležitostí a teda ani materiálne jadro demokracie.

Kto sú “naši ľudia”?

Pod týmto slovným spojením označujeme ľudí, ktorí sú dosadzovaní do verejných funkcií nie v duchu paradigmy schopnosti, ale na základe známosti, príslubu poslušnosti alebo ideologickej príbuznosti. Alebo ide o jedincov, u ktorých kompetentní prehliadajú odborné a morálne zlyhania, či porušovanie zákonov, lebo sú im užitoční pri uplatňovaní totalitných praktík. Náš vládnucci aparát ide až tak ďaleko, že neváha dosadzovať do vysokých štátnych funkcií zabezpečujúcich spravodlivosť jedincov

vo výkone trestu, s pohnutou alkoholickou minulosťou alebo preukázateľne odborne mimo misu s dovetkom, však sa naučia. Že majú na to celé funkčné obdobie. Hlavne, že sú to „naši ľudia“. Budíme preto vďační aspoň za systémovú chybu v podobe Generálneho prokurátora, ktorému zvolitelia vyčítajú už aj to, že dôsledne dodržiava zákon.

Dosadzovanie „našich ľudí“ do verejných pozícií nie je len diskrimináciou ostatných, ale aj *korupčným správaním* v širšom zmysle slova. Slovo korupcia pochádzajúce z latinského slova *corrumpere* v preklade znamená skaziť. Z obsahovej náplne pojmu korupcia vyplýva, že o korupčné správanie ide vždy, ak niektorá zo strán získa neoprávnenú či nenáležitú výhodu v akejkoľvek podobe. Nemusí ísť pritom vždy o naplnenie skutkovej podstaty trestného činu korupcie, teda korupcie v užšom zmysle slova. Ak sú funkcie obsadzované „našimi ľuďmi“ ide o korupčné správanie v širšom význame *par excellence*. Osoba, ktorá obsadí funkciu na základe známosti, ideologickej príbuznosti alebo sľubu poslušnosti dostane neoprávnenú výhodu pred ostatnými kandidátmi, ktorí sú takýmto výberom diskriminovaní. Osoba, ktorá rozhoduje o výbere z kandidátov do funkcie získa zase neoprávnenú výhodu v tom, že vybratý jedinec, bude v rozpore s odbornosťou a morálkou plniť želania svojho mandanta.

Je alarmujúce, že aktuálna vládna garnitúra zaviedla v slovenskej spoločnosti okrem novej paradigmy neschopnosti aj normu „našich ľudí“. Dnes už iba lokajom a ideologickým fanatikom neprekáža, že sa paradigma neschopnosti, hulvátstvo, nemorálnosť, intelektuálna obmedzenosť zakorenili aj na najvyšších poschodiach riadenia nášho štátu od Grasalkovičovho paláca, cez Národnú radu až po Úrad vlády. Vrcholom duševnej agónie je neschopnosť rozpoznať, že vedú našu krajinu, demokraciu a právny štát do záhuby. Alebo je to zámer?

Prvoradú zodpovednosť za to však nesú voliči, ktorí odovzdali týmto ľuďom mandát.

„Naši ľudia“ v slovenskom súdnictve

Zodpovednosť za korupčné správanie v extenzívnom význame vo forme „našich ľudí“ nesú všetci, ktorí sa ho zúčastňujú. Uvediem jeden príklad z justičného prostredia. Ministerka spravodlivosti Kolíková bez ostychu vyhlasuje, že vo výberových komisiách potrebuje ľudí, s ktorými má maximálnu možnú zhodu v hodnotovom nastavení. Títo budú potom vyberať opäť len takých s rovnakým hodnotovým nastavením. Prečo potom takéto výberové konania prebiehajú? Aby budili zdanie demokracie a odbornosti? Ak je teda normálne, že do justičných funkcií patria ľudia, ktorí sú blízki ministerke, načo šaškáreň s výberovými konaniami? Ak je ale normálne, že vrcholné a dôležité justičné funkcie majú byť obsadené iba na základe kritéria paradigmy odbornej a morálnej schopnosti, k čomu by mali slúžiť predmetné výberové konania, je nevyhnutné vyvodiť zodpovednosť voči všetkým, ktorí sa podieľajú na tomto type korupčného správania a diskriminácií tým, že pravidelne a neskryto obsadzujú do komisií „našich ľudí“, ktorí následne vyberajú „našich ľudí“. Rovnako je potrebné postupovať voči konkrétnym „naším ľuďom“, ktorí ako členovia komisií poslušne vyberajú nie na základe paradigmy schopnosti, ale na základe hodnotovej príbuznosti. Trestu by sa nemali vyhnúť ani „naši ľudia“ takto zvolení do funkcie, keďže získali neoprávnenú výhodu voči ostatným uchádzačom a neoprávnene obsadili funkciu, na ktorú možno odborne ani morálne nemajú.

Práve „naši ľudia“ pôsobiaci v justícii krivia inštitúty demokracie, právneho štátu a nezávislosti súdnej moci a prispôbujú ich totalitárnym politickým želaniam. Charakteristickým znakom režimových sudcov je absencia vecných argumentov. Nekriticky podporujú deštruktívne kroky aktuálneho vládneho orchestra, ale keď sú vyzvaní na symetrickú súťaž v podobe vecného dialógu, obmedzia sa na osočovanie, niekoľkoslovné štekanie, vzájomnú podporu, kopírovanie textov, mlčanie alebo si plnia detské sny v podobe natáčania sebaděkoračných videí na stránke ministerstva spravodlivosti. Ich kritériá kvality sebaaprezentácie sú rovnaké ako kvalita vyjadrovania tých, ktorým pochlebujú. Ich argumentačná zaostalosť im dokonca nedovoľuje používať na obhajobu vlastných

názorov ani sofizmy či logické klamy. Preto ich počet nie je vyšší ako je počet prstov na ľudskom tele.

V slovenskom súdnictve je mnoho sudcov, ktorí nezdieľajú hodnotovú orientáciu pani Kolíkovej, ale sú odborne a morálne na neporovnateľne vyššej úrovni ako pani Kolíková a jej ľudia. Ale z dôvodu diskriminácie pre “nevhodné” hodnotové nastavenie nemajú na funkcie nárok. Čím trpí celá naša spoločnosť. Posledné voľby do Súdnej rady jasne ukázali, že drvivá väčšina sudcov stojí za hodnotami demokracie a právneho štátu a odmieta politikárčenie v justícii.

Ako ešte inak rozpoznáme “našich ľudí”?

“Naši ľudia” sa môžu dopúšťať zákonných či mravných prešlapov a porušení, no nič sa nedeje. Vládnuci politici a režimové média volia taktiku hluchých a slepých, prípadne sa v tom veľmi nevrátajú, lebo sú to “naši ľudia”. Kultúrny suterén zašiel dokonca ešte ďalej. Štátni úradníci sú po svojich nemorálnych a neprofesionálnych excesoch povyšovaní. Aj v slovenskej justícii pôsobia jedinci, ktorým je dovolené čokoľvek. Na vyodenie zodpovednosti sú málo aj rozhodnutia Ústavného súdu SR, ktoré ich usvedčujú. Zrazu sa nenájde žiadna kompetentná osoba na podanie návrhu na disciplinárne konanie, kým v iných podobných alebo menej závažných prípadoch sa predbiehajú kto bude prvý.

Ďalší zo znakov “našich ľudí” je teda dvojaký meter. To čo je u niekoho prehliadané to je druhému na príťaž.

Je na škodu celej spoločnosti, že nie každé korupčné správanie sa dá subsumovať pod trestný čin korupcie alebo zneužívania právomoci verejného činiteľa. Aktéri mnou uvedeného korupčného správania sa často pohybujú na hrane toho čo je zákonné, aj keď ide o konanie nemorálne a korupčné. Aj dokazovanie takéhoto konania je náročnejšie ako dokázanie korupcie vo forme úplatku, keďže existencia inej nenáležitej výhody ako materiálnej je často viazaná iba na svedomie a vedomie nositeľa korupčného správania. Neostáva nám nič iné len na tieto praktiky poukazovať a dúfať, že vyodenie zodpovednosti sa udeje aspoň v inej ako trestnoprávnej rovine.

Otvorené praktiky “našich ľudí” a presadzovanie paradigmy neschopnosti sú len ďalšie sklíčka do totalitárnej mozaiky aktuálnej vládnej moci. Za tichého súhlasu verejnosti či jej ľahostajnosti.

AUTOR: JUDr. Patrik Števík

[ZDROJ](#)